

המאכאזין הישראלי

The Israeli Magazine

ISSUE NO. 14 * JULY 1996

דור ה- 2000

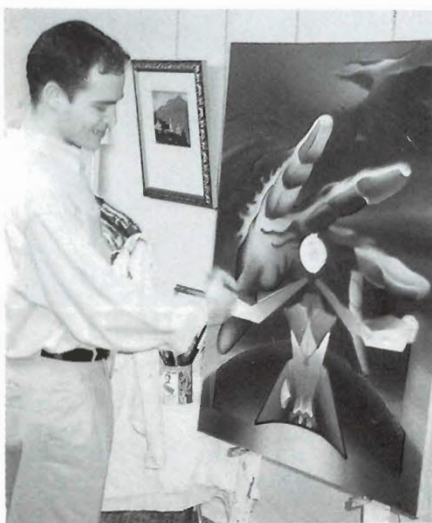
הצייר אמיר פישחודה מנשים את רעיונותיו הלכה למעשה

שמעון זר-אביב

ההזדמנות ומציג בפני את יצירותיו של הבן אמיר.

לכל פרט הנסקף מהיצירות המוצגות סיפור משלו - עצמים דוממים המדברים אליך, פרחים בשלל צבעים מלבלבים מול עיניך התוהות, ודמויות בני אדם, שהמתבונן בהם לא רק שמזדהה איתם עמוקות אלא חש קירבה וקשר ישיר.

בעוד אני ניפעם ונירגש מכישרונו ועבודותיו של בן הזקונים לבית פישחודה, הוצגה בפני היצירה שזה עתה הושלמה: "קיינת עסי". "מיום הירצחו של יצחק רבין ז"ל, חשתי שאני חייב לעשות משהו שיסמל לדורי דורות את הרגע הקשה של עם אָל. היו לי לבטים רבים וניסיתי כמה וכמה פעמים לעבוד על הנושא ולא הצלחתי" מספר אמיר, שניתקל באחד מהשבועונים בשפה האנגלית בתמונה המציגה את הדף המוכתם בדם, החור דרכו חדר הקליע, ומילות "שיר שלום".

לפגישה המיועדת, בבית משפחת פישחודה, הגעתי מוכן כהלכה לאחר "שיעורי בית" ועבודת מחקר.

חובבי האמנות ובעלי הגלריות בישראל מתייחסים לשם פישחודה ביראת כבוד, כאשר היצירות שעליהן מוטבעת חתימת ידו מבוקשות ביותר ונמכרות במחירים של אלפי ועשרות אלפי דולרים.

לאחר רגעים ספורים של התבוננות והתרשמות ראשונית מהיצירות, מכסות כל פינה ופינה של כתלי בית המשפחה בנורטי-יורק, בעודי מנסה להביע את התפעלותי בקול רם, קטע את דברי יעקב פישחודה שהתנצל ובעדינות יתר הוסיף: "באת לפגוש את בני אמיר ולהכיר את יצירותיו, אז הנח ליצירותיו של הזקן ותכיר בבקשה את אמיר".

הנחתי ליצירות הצבעוניות המרשימות שניגלו לנגד עיני ולאבא "הזקן" (...המשך עוד יבוא) ונתפנתי לפגוש בבחור בן ה-20, צבר עם ראש טוב, פתוח לרעיונות, כמו גם לביקורות. את תחביב הציור, שדבק בו מאז ומתמיד, העביר למהלך גבוה יותר רק לפני כשנתיים.

אמיר, סטודנט לאמנות וגרפיקה ממוחשבת באוניברסיטת יורק, מספר: "גדלתי בבית מלא צבעוניות, כשאמנות הציור מלווה אותי מהיום שאני זוכר את עצמי".

כמו אחי הבוגר אביב (היום בן 24 לומד משפטים בלונדון - אנגליה) שאצלו נתגלה הכישרון לציור כבר בתקופת גן הילדים, גם בי דבקו ניצוצות בעזרתו של אבי, שהוא למעשה המורה שלי, פיתחתי את הכישרון ואת הרעיונות".

חומר העזר בו משתמש אמיר לפתח נושאים לציוריו שאוב מהמקורות "מקדיש זמן ממושך לקריאת תנ"ך, ספרי פילוסופיה (מומפעי מסוקרטס), רעיונות מהחיים (כדי שהעניינים המתבוננות ביצירה יוכלו מיד לקרוא ולהבין). החינוך בבית "להעריך ולכבד את כל הסובב אותך" מוסיף מימד חשוב להשלמת היצירות בצורה מוחשית ולא פאנטית.

"בתקופת הרנאסנס ניסו הציירים להציג את היופי שבחיים. רק פיקאסו וון גוך העזו לחשוף ולהציג גם את הדברים האחרים, הפחות יפים", אומר אמיר, הגורס שבכדי להצליח באמנות אסור להינעל על נושא מסויים אחד, "אלא לגלות פתיחות ולהתאים את נושא היצירות לעניינים המתבוננות, בכדי שכל אחד יבין מה בדיוק רצה האמן לבטא בציור".

הצייר הצעיר אכן מגלה פתיחות ובקיאיות בתחומים רבים, מוצא זמן לבילויים עם חבריו,

מאזין למוזיקה מודרנית, ובעיקר נהנה להימצא בחברתם של אנשים שמהם ניתן ללמוד ולהשכיל.

כשאמיר מספר על שיטת הציור בצבעי הפסטל בה הוא משתמש, ולא שוכח להוסיף, שיש דימיון רב בטכניקה של הציורים של אביו יעקב וציוריו הוא, באה ההערה של יעקב פישחודה: "הטכניקה דומה, אבל עם חידושים רבים של אמיר זה ניצחון שלו ושמחה שלי".

יעקב ואשתו זינה עלו לישראל מגרוזיה בשנת 1972. הודות לכישרון האמנותי והרצון להמשיך קדימה ולהשתכלל, הצליח יעקב לייצב רגליים על קרקע מוצקה ולהעביר לבניו מסרים מן החיים. "כמחנך, דאגתי תמיד להציג בפני ילדי את העובדה שאני אבא, מורה, אבל קודם כל גם חבר. היחסים בינינו מאוד קרובים ופתוחים" אומר יעקב.

בעת שזינה מכבדת אותנו בעוגיות פריכות וטעימות, מאפה ידיה ובקפה, מנצל יעקב את

חודש ימים של עבודה, בעוד הוריו עושים בביקור בישראל, סיים אמיר את עבודתו על היצירה. "אחרי שהשלמתי את הציור, התבוננתי שוב ושוב והתקשיתי להאמין שאכן הצלחתי ליישם, בתקופה כה קצרה, את שאיפתי לתרגם את רעיון העצב והאבל לשפת הציור בצורה כה מוחשית ודרמטית".

← המשך

והאירוה למופת של האם) מצאתי משהו חשוב מכל, שהלוואי ויטכנון בכל בית ובית יהודי - חינוך, כבוד הדדי, חום ושפע של אהבה.

משפט הסיים של האב יעקב אומר כמעט את הכל: "למען הַעֵם חשוב שהבנים יהיו טובים יותר מהאבי".

לפני שנפרדתי מבני משפחת פישחודה ביקש יעקב להרים כוסית "לחיים", כשהוא מצרף ברכות לחיי מדינת ישראל, עם ישראל, ולחיי בנינו בנותינו והדורות הבאים.

אני מצטרף ומצרף ברכות ולוגם כוסית לחיי אותה משפחה יציריתית צנועה חמה ואוהבת. לחיים!

של יעקב וגם בביתו, הביע לפני שנים ארוכות מישאלה: "מי ייתן ואזכה לראות יצירות אמנות של אמיר".

שני האישים הנ"ל, שאותם מכבדים בני משפחת פישחודה עד עומק נשמתם, לא טעו בתחויותיהם. האב יעקב גאה בבנו ומעניק לו ידע וסודות הטכניקה. "הוא מקשיב, לומד ומיישם להלכה. לומד ממני ומתייעץ איתי". אומר יעקב, כשהבן אמיר מוסיף: "אף פעם לא הכריחו אותי לצייר, זה בא מתוך תוכי. לא ניסיתי לחקות את סגנונו של אבא ובטח שלא להתחרות בו. באמנות הנשמה הפנימית היא זו המובילה את האמן לסיגנון התפור עליו".

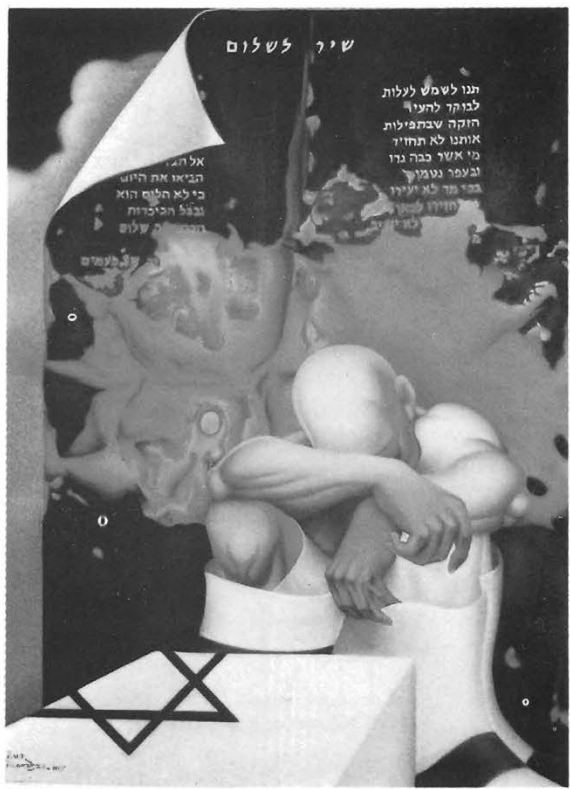
במהלך פגישתי עם בני המשפחה, פרט לכישרון האמנותי של האב ובניו (...) וכישרון האפיה

בעבור ציור זה, שהוצג בחודש יוני האחרון בתערוכת האמנים ב"גלריית קופלר" במרכז היהודי הקהילתי, הוצע לאמיר סכום כסף נכבד, אך הצייר לא התפתה ובשלב זה מעוניין הוא להציג את היצירה במוזיאונים רבים בעולם, כולל ישראל.

הזמר יהורם גאון, חובב אמנות מושבע וידיד קרוב של המשפחה, שאיגרון לפני 15 שנים תערוכת ציורים של יעקב פישחודה בביתו ברמת-השרון, התרשם עמוקות מציוריו של האב ולא פחות מכישרויו של הילד אמיר בן-5.

בבדיחות דעת אמר אז יהורם ליעקב: "זה הקטן יהיה בעתיד המתחרה שלך". שמעון פרס, שגם הוא חובב אמנות וביקר לא אחת בתערוכותיו

אני צייר הימים האלה - פשוט כי אני אוהב לצייר. אני אוהב לצייר כי אני אוהב את החיים. אני אוהב לצייר כי אני אוהב את האנשים. אני אוהב לצייר כי אני אוהב את העולם. אני אוהב לצייר כי אני אוהב את הכל. אני אוהב לצייר כי אני אוהב את החיים. אני אוהב לצייר כי אני אוהב את האנשים. אני אוהב לצייר כי אני אוהב את העולם. אני אוהב לצייר כי אני אוהב את הכל.

הטרגדיה היהודית בארץ ישראל. עם אבל על רצח מנהיגו

בכדי להשרד. שיר השלום הקורא לזריחת השמש הפך לדרך שחור שנכרת וצילק את ההיסטוריה היהודית המסתירה את קרני התקווה לסוף המלחמה. קרב חדש מתחיל. קרב של קוממות השלום בין אנשי ישראל. להחזיר את הכבוד של מדינת היהודים, ואת אהבת האחים. הקרב עכשיו עומד בפני סיומו והקרניים יאירו את פני הילדים הבוכים. אמיר פישחודה

רבין, יליד ארץ ישראל נרצח על ידי יגאל עמיר - אחד מפירות הארץ. עכשיו ידי ארצנו מוכתמות. אותו העם שפעם נשא בגאוה את הדגל ועכשיו האריג הכורך את הקבר, הדמות הפגועה והפצועה של האנשים הכי נחושים בהיסטוריה. אותם האנשים שאף פעם לא הרשו לפניהם להתכסות בעננים העלולים להסתיר את התהילה והתפארת של קרני השמש. אנשים שנלחמו פעם אחר פעם

שרתי את שיר השלום, למרות שקולי טבע בהתייפחות הילדים. ילדים שעתידים צף כבועה עדינה בים של דם. דם המלחמה, דם השלום והדם של המבוכה התמימה. שיר השלום מזכיר לילה של צער, מצוקה, ואולי תגרה עולמית. השלום לא היה שיר אלא חלוקת דעות, אמונות ומטרות לעתיד. באיזור הכי מוצק על פני כדור הארץ, אף אחד לא ציפה להתפרצות שפכת הדמים. ראש הממשלה יצחק